

door **Henk van der Waal**

het elfde gedicht

met te veel graagte heb jij haar onzichtbaarheid aangetast, jij, die de hondse trouw van de penisdragers aan hun biologische programma belachelijk hebt gemaakt en de draak hebt gestoken met hun haantjesgedoe en hun neiging om

alles wat hun dierbaar is te verdrinken in het relativiserende cynisme waar ze zo prat op gaan dat ze echt geloven dat hun gestoffeerde uitzichtloosheid meer houvast biedt en meer waarheid bevat dan

het simpele wijken van haar schroom waarmee zij het oneindig kleine kan scheiden van het oneindig grote zodat de tijd ontstaat waarin zij ruimte vindt om als een overrijpe perzik neer te vallen en uiteen te spatten in het geheul van het aanwezige

maar omdat jij haar hebt gelichtkooïd in de schemering van je welbehagen

krabt zij uit woede om haar vernedering de druk weg waarmee jij haar dwong zich te voegen naar de voosheid van je denken: haar nagels dragen rouwranden als tekenen van haar ergernis, van haar teleurstelling, van haar verdriet om de woorden die je haar wijdde

ja, haar misbaar is te wijten aan jouw hoogmoed

ja, haar mysterie is jou aan te rekenen

ja, haar misère is jouw debet

ja, je wordt bedankt

Henk van der Waal (1960) debuteerde in 1995 met *De windsels van de sfinx* (Querido). In 2000 verscheen bij dezelfde uitgeverij zijn bundel *Schuldsanering*. Dit is het elfde, in zijn dichtbundel *De aantochtster* (Querido, 2003), ontbrekende gedicht.